

ION-LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH IZHAJA VSAKO SREDO

STEV. 25

ZARADI DEŽJA: O POLITI POLITIKI

BOLEZEN PO PLANU

V vzhodnem delu Nemčije so izdali uredbo, po kateri sme v podjetju s 700 delavci zboleti istočasno le pet oseb. V uradu, ki je to uredbo izdal, pa so vsi višji nameščenci zboleti hkrati za neko idiotsko boleznijo, ki udari na možgane.

NESREČA OB ITALIJANSKIH VOLITVAH

Volitve v Italiji so se končale brez manjših nesreč. Edina večja katastrofa, ki se je pripetila, je ta, da so spet zmagali demokristjani.

TROJCKI V RUSIJI

Nekemu višjemu Rusu so se rodili trojčki. Registriral jih je na imena: Malenkov, Stalin in Lenin. Malenkov je zdrav, Stalin nekaj boleha, za Lenina se pa sploh ne briga.

BENCINSKE URE

Razen stenskih, ročnih, pocestnih in birmanskih ur smo zvedeli zdaj še za bencinske ure. Avstrijski dirkači, ki so prihajali k nam na gostovanje, so vozili s seboj v avtomobilskem tanku precejšnje količine ur. Ker so ure naravnost kriminalno glasno tiktakale, zraven pa še smrdela po bencinu, so jih odkrili, dasi niso imele klobuka. Odslej ti dirkači, ki so prispeli na pravi cilj ne bodo več prihajali k nam na štart.

GRENSKO PRIZNANJE

Je končno dal češki podpredsednik Nejedly, ko je povedal, da v njegovi državi primanjkuje sladkorja. To Čehi seveda že dolgo vedo, saj sladkorja že lep čas niso dobili, ne jedli. Zato so se pa svojega skrbnega vodstva že tudi počteno najedli.

KOREJA SE BO KONČNO POMIRILA!

Vse kaže, da bo v Koreji le prišlo do premirja. Če bodo takoj po parafiranju sporazuma pričeli tudi z odstranjevanjem ruševin in obnavljanjem razbitih mest ter vasi, ne bo čez 2000 let tam niti sledu več o kakšnih razdejanjih.

V OSTALEM

Je pa po svetu letos deževno vreme. Kakšno še bo, se ne ve. Mnenja meteorologov so deljena: nekateri trdijo, da bo grdo, nekateri, da bo lepo vreme. Ker je dokazano, da se meteorologi nikoli ne zmotijo, bo mnenje enih ali drugih gotovo držalo.

STAFIETA

BRENCLEJVA

Brencelj je biciklist — ne takšen na navadnem biciklu — bogvari! Na pravem, uradnem biciklu: navzdol pritiska, navzgor se klanja. Prosim, to ni napaka — to je hvalevredna lastnost dobrega uradnika! Jasno!

Zadnjič vstopi v uradno sobo k Brencelju možak — tipična stranka! Lepo pozdravi, sname klobuk, pred vrati si celo obriše čevlje, se vlijudno odkašlja, ko ga Brencelj sploh ne pogleda. Se odkašlja še enkrat in še enkrat, dokler končno Brencelj le ne pogleda. Pogled pa, bratje, tak kot grom!

»Ime, rojstvo, poklic!« se naposled zadere.

Tudi to, dragi moji, ni slaba navada. To je sistem. Sistem, preizkušen v občevanju s strankami!

Toda glej, stranka se upira:

»Zakaj vam bo ime in rojstvo in poklic?«

Kljub vsemu Brencelj suvereno obvlada položaj: »Vas nič ne briga! Torej!«

Toda stranka je trmasta: »S kakšno pravico...?«

Rajniki Zevs, ki je z bliski iz oči strašil Grke, je bil pohleven kot jagnje v primeri z Brenceljem.

»Molčite!« se zadere izza svojega pisarniškega Olimpa Brencelj: »Takoj se mi legitimirajte!«

»Prosim,« je dejala stranka, »sicer ni moja dolžnost, toda če želite...?«

... pogledati legitimacijo, pobledeči, zardeči, skočiti pokonci, se prikloniti, jeceljati opravičila — vse to je bilo stvar trenutka za izkušnega biciklista — Brencelja.

»Oprostite, oprostite,« je jeceljal ek-gromovnik, »kdo bi si mislil, da ste revizor!? Veste, da bi vas vse drugače sprejel, če bi vedel, da niste — stranka.«

ZARADI PROCESIJ

»Neža! Zakaj pa so zupnik vedno slabe volje, ko dežuje?«

»I, kaj bi ne bili! Lani so lahko toliko procesij naredili, da bi kaj dežja bilo, letos pa venomer pada kar brez procesij...«

STARA ŠALA

Dijak pred maturo sloni prav nesrečno na stolu v predsobi pred izpitno dvorano. Profesor ga vpraša sočutno:

»No, kaj vam pa je?«

»Ah, moja glava je puščava!«

»Pa bodo vendar v njej kakšne oaze!«

»To že, samo — ali jih bodo kamele našle?«

VZROK

— Dobro, da so film »Vsi na morje!« snemali že lansko leto!

— Zakaj?

— Se vprašaš? Predstavljaj si! Pri letošnjih cenah, pa vsi na morje...

Pariška razmišljanja

»Menda sta moda in vlada edini stvari v Parizu, ki nista stalni.«

Osica:
RESNIČNE ?
SANJE

krat moramo napraviti red!«

Zazvonil telefon. Mlada uradnica dvigne slušalko in upre oči v šefa:

»Centralni šef kliče.«

Šef vzame slušalko v roke:

»Dober dan želim. Sem vam na razpolago.«

Potem pa še samo:

»Da.«

»Da.«

»Da, da.«

»Da.«

»Da, v redu. Se bo takoj zgodilo.«

Šef spoštljivo odloži slušalko in se smelo obrne proti gručim smelih uradnikov:

»Spet nemogoča navodila!«

FANA NA VETRU

Zjutraj — Spalnica. Budilka zazvonil. Možakar zleze s postelje, poklekne

Stef:
STUDENTSKA

V menzi revica čakala ga zvesto je kot vsak dan, robček je v rokah mečkala, ga zmerjala: »Ti cigan!«

On pa je doma posejal, gumbe je na hlačah štel, hrepeneče k vratom gledal: »Poštar bo... ne bo prišel?«

V menzi revica poseda, on študira koleder, on študira koleder, lep čas je že brez obeda... Kje bo le dobil denar?!

(Opomba pisca: Glavni junak gornje pesmi ni nikakor v sorodu s sodelavcem »Totega«, ki tudi čaka na honorar!)

pred mali oltarček v kotu in zmoli jutranje molitve.

Pol ure pozneje. — Na cesti. Možakar hiti kot da bi gorelo. Naenkrat upre pogled v cerkveno uro in še bolj podviza korak.

Minuto kasneje. — V cerkvi. Možakar ves skrúšen kleči pred oltarjem in mrzlično premika ustnice.

Zvečer. — Dvorana vaškega kulturnega doma. Možakar se povzpne na govorniški oder:

»Tovarišice, tovariši! Danes bomo govorili o mističizmu — o silno nevarnem pojavu, ki samo meša glave naših ljudi, o velikem sovražniku na poti našega socialističnega razvoja...«

No, dragi bralci, zdaj pa pomislite, kako hudo bi šele bilo, da bi moje sanje bile resnične!

TAJNOST

— Kako morete govoriti po mestu, da sem bedak!

— Oprostite, res nisem vedel, da je to poslovna tajnost!

Stef:

BIROKRAT

(Prosto po Gregorčiču)

Množica silna se drenja krog vrat, zmerja, preklinja: »Mečkaš! Birokrat!«, množica potna, človeški kompot. Vsake pol ure le eden gre not vmes se uradne osebe vrste, noter jih dosti gre, ven pa nihče. Notri v pisarni pa ON sam sedi, akte rešuje, se v sanjah jezti: »Čujte, saj nisem vendar avtomat! ... rešeno, manjka samo še pečat... .. enkrat bo že, kajpak, kar brez skrbi, šele pol leta vaš akt tu leži...«

Množica silna se drenja krog vrat, kjer uraduje — gospod BIROKRAT.

Zlobudra:
ZGODISE

Mojemu možu vedno kaj ni prav. Največkrat ga boli glava. V ta namen je požrl menda že tona praškov in tablet, ki mu jih je predpisal daleč naokrog znani specialist. Povrhu je prebavil tudi najmanj tona tablet in praškov, ki mu jih je oskrbel prijatelj lekarnar. Pa brez uspeha.

Nekoč mu je teh blagodejnih sredstev zmanjkalo. Prebrskal je v vseh predalih v spalnici in v kuhinji, obrnil vse žepne — nič! Niti ene tablete ni mogel nikjer stakniti! Naposled je v skrajni sili in povsem slučajno dvignil pokrov neke škatle — in glej: med starimi flikami se je skrivala majhna škatlica nepoznatih tablet. Meni nič tebi nič je požrl dve — in glavobol je odnehal.

Tako tudi naslednji dan, tako ves teden.

Deset dni pozneje je glavobol napadel taščo, ki je v svojem življenju prav tako požrla najmanj dve tona praškov in tablet. Strokovnjaško ji je ponudil tableto iz najdene čudežne škatlice — in glavobola je bilo na mah konec.

V hiši sta zavladovala zadovoljstvo in veselje. Prekanje se je z vsem, kar spada zraven, umaknilo čudovitemu sožitju. Skratka: v naš dom je posijala nova pomlad...

Mesec dni kasneje sva z možem obiskala daljnje sorodnike na drugem koncu mesta. Bili so naju izredno veseli. Majda, vzorna žena in mati treh otrok, je široko nasmejana nagovorila mojega moža:

»Ja, Ciril, sijajno izgledaš! Te glava še kaj boli?«

Da bi vi videli! Mož se je razkoračil sredi sprejemnice in ponosno privlekel iz žepa čudežno škatlico tablet:

»Zdaj je pa konec, Majda! Staknil sem sijajno zdravlilo!«

Majda je vzela v roko škatlico, prebrala napis na eni strani, nato na drugi strani, potem se pa na ves glas zakrohotala:

»Ciril, to je vendar odvajalno sredstvo za otroke!«

Komaj sem premagala smeh, hkrati pa sklenila: ob prvem navalu glavobola mu podtaknem odvajalno sredstvo za konje.

ENA IZ POLPRETEK-
LOSTI

Takrat so bile še glavne in generalne direktcije. In ena takšnih direktcij je baje poslala nekemu kmetijskemu posvestu takšnote vprašanje:

»Kako to, da je bilo pri vas na posvestu pri štiri-desetih kravah samo dvanaest telet?«

Odgovor se je pa baje glasil takole:

»Vaš dopis z dne... smo pokazali našemu biku. Tudi on je samo zmajal z glavom!«

BREZ BESED

OD VISNJE GORE TJA DO KOLPE

KRONIKA

Piše Jožek Cebulica, pionir

V ČESNJIČAH

sem se zadnjič v prodajalni kmetijske zadruge prav prijetno zabaval z majhnimi, štirinožnimi živalicami, ki jim naš učitelj pravi — miši. Ker so se v trgovini oziroma v skladišču že tako udomačile, da se mi niso prav nič bale, predlagam, da jih prirodopisna znanost uvrsti v kategorijo — domačih živali.

V TREBNJE

sem potem pribežal kot da bi mi gorelo pod nogami. Zato sem brž skočil k tamskajšim gasilcem, da bi kajškim gasilcem, da bi jih imel v slučaju potrebe pri roki. Ker pa je bil tistega dne ravno nekakšen cerkveni praznik, so mi rekli, da ne bo nič z gasenjem, ker je njihov avtomobil preveč preobremenjen s prevažanjem romarjev na Catež. S krepkim »Na pomoč!« so me postavili pred vrata, jaz pa sem začel razmišljati, kdo je pravzaprav najbolj potreben pomoči: jaz, gasilci ali pa tisti romarji, ki so na Catežu s cvičkom gasili svojo žejo.

NA ROBU

so mi vaščani postavili težko uganko: »Ali veš, Cebulica, zakaj je prodajalna naše kmetijske zadruge nameščena v najslabšem in najrjemem poslopju v vasi?« »Seveda ven,« sem odvrnil, »zato, ker je imela zadruga lani tri milijone — dobička!«

V MIRNI

sem pri belem dnevu s 500 vatno žarnico iskal uslužbenca, ki ima opravka s tehtnico. Vaščani pa so se mi pri tem od srca nasmejali:

»Kaj bi ga iskal z lučjo! Kar v gostilno stopi, tam ga boš sigurno našel!«

GOSPOD SO SE VRNILI

»Kaj imate birno ali poroko pri vas, da ste tako opletli vrata?«

»Naš gospod iz Avstrije bodo prišli po dolgem času zopet v svoj vinograd. Pisali so, da nas bodo bogato obdarovali, ker smo tako lepo skrbeli za njihove gorice.«

Dva dni pozneje. »Zakaj se tako kislo držite? Ali gospod še niso prišli?«

»Seveda so prišli, a so mi rekli, naj si poiščem drugo kočjo, ker so naši otroci tako nesposobni, da jim nočejo niti več poljubljati rok.«

LJUBLJANSKE

KORAK NAPREJ

Gradom, novo postajno poslopje pa postaviti na Gradu in osvetliti z neonsko razsvetljavo. (Neonska razsvetljava je bistvena pri tem projektu — če je ni, nima smisla sprejeti tega predloga!)

2. Premestiti vse železniške proge iz mesta. Postajo bi uredili na Jesenicah ali v Mariboru, kjer že tako gradijo nova postajna poslopja. V Ljubljano bi vozili ali tramvaji, ali avtobusi, ali trolejbusi, ali girobusi (zopet razlog za ustanovitev novega biroja strokovnjakov, ki bi reševal prihodnjih 20 let to vprašanje!)

V Ljubljani smo v zadnjem času napravili odločen korak naprej. Ustanovili bomo poseben biro strokovnjakov, ki se bo bavil samo s proučevanjem predlogov za nove predloge o predloženi regulaciji ljubljanskega železniškega vozla. Ker bo biro razen že obstoječih treh projektov (poglobitev kolodvorja, predor skozi Golovec in čelni kolodvor) sprejemal po možnosti čim več novih variant, predlaga »Toti list« še nekaj novih idejnih zasnovk, s katerimi se bo delo biroja mogoče le toliko zavleklo, da bo stal ta biro več kot pa regulacija sama, s čemer bi končno dosegli svoj cilj. Predlogi so:

1. Premestiti vse železniške proge v novi predor pod

Uboga bivaša Selenburgova...

Kamenje not, kamenje ven
to večna je usoda naših cest!
Ni vrag, da bo Ljubljana kmašu
res najlepše izmed naših mest.

GOSPODJE JDZ LJUBLJANA: Zelo radi bi se poslužili novega načina zdravljenja pod imenom »Samoupravljanje«, pa se bojite nositi odgovornost, če bi te kure finančno ne vzdržali. — Tukaj pomaga samo eno: kdor se boji požreti zdravilo, potem se ne sme čuditi, če ga bo še naprej »šrafalo«...

PODJETJE »PRIPREPROM«: Ne veste, kako bi napravili, da vam ne bi bilo treba plačevati akumulacije? — Za to obstoji zelo enostaven recept, ki ga je patentiralo neko ljubljansko podjetje: Izvoliti je treba nov delavski svet, ta naj razveljavi sklep starega in določi nižjo stopnjo akumulacije, pa bo stvar urejena. Da bo s tem prizadet družbeni plan, naj vas ne boli, saj je na svetu že tako urejeno, da tam, kjer hoče kdo kaj profitirati, mora drugi to plačati. To pa že ni več vaša skrb...

B. K., PRIVATNIK: Univerzalnega sredstva za pridobivanje večjega stanovanja, kot vam pripada, na žalost še ni! Za enkrat obstajajo samo še individualni postopki. Morda poizkusite

3. Pustiti vse tako, kot je — le Ljubljano bi bilo treba razdeliti na tri samostojne republike, na železniških prehodih pa postaviti carinarnice, kjer bi bil promet dovoljen samo med 2. in 3. uro ponoči. Tu bi bilo treba samo zasuti podvoze na Smartinski cesti in v Zeleni jami ter postaviti tako duhovit sistem zapornic, kot je na Titovi cesti.

4. Ustanoviti nov biro strokovnjakov, ki bi reševal vprašanja, zakaj se sploh vrtikamo v to nerodno vprašanje. Ker — kar koli bomo napravili — vsem tako ne bomo ustregli. Tako bi pa bili vsaj v enem vsi složni — v zmerjanju dosedanjega načina...

PRI TELEFONU

»Medkrajevna? Ali me lahko zvežete z mojo ženo...?«
»Kje?«
»V Ljubljani!«
»Katera številka?«
»Titova 6, prvo nadstropje, stanovanje številka 4. Želite morda še vedeti, katero številko nogavic, kombinize in čevljev nosi?! Prekleti birokrati!«

GOSPODINJSKA

Na ljubljanskem živilskem trgu imajo že veliko zgodnjih češenj. Mati pošlje sina k prodajalki po kilogram češenj. Ko se sin vrne domov, mati češnje stehata, nato pa odhiti k prodajalki:
— Ko sem češnje stehala, sem ugotovila, da jih manjka 20 dkg! Kako je to mogoče?
— Hm, gospa — odgovori mirno prodajalka — moja tehtnica je povsem v redu. Toda vi bi morali pred odhodom na tržnico in po prihodu z nje stehati vašega sina!

ZDRAVNIŠKI NASVETI

recept tovarišice B. V., ki je bila prijavljena v stanovanju svojega očeta, imela pa je še svoje stanovanje na drugem koncu mesta. Ko so jima hoteli stanovanje vzeti,

sta se pritožila, češ da morata živeti zaradi očetove boleznij v družinski skupnosti. Kdo pa more kaj za to, če postane oče bolan prav takrat, ko je treba odati prazno sobo? Morda bo ta recept vam pomagal — tovarišici B. V. ni...

VEROVSKOVA

Priljubljenega slovenskega igralca Verovška je nekoč slikal neki fotograf. Ko mu je pokazal sliko, ga je vprašal:

»No, gospod Verovšek, ali sem vas dobro zadel?«
»Odllično!« je dejal Verovšek. »Niti kap me ne bi boljše!«

Stef Bezljaj:

KOSMATINOVA TOŽBA

Očetje ljubljanski, lepo ste začeli, smo gradnje klozetov volivci veselji, le nekaj še prosimo — če dovolite — ob tivoljskih rampah prav brivnice zgradite! Pred rampami lep kos življenja nam mine, od vlakov hitreje pa — žal! — so kocine...

Stef Bezljaj:

VRTILJAKU V TIVOLIJU

So tivoljski ptiči golazen zabita, zaman jim vtepavaš: Mamma Juanita!

PROTEST ZAPUŠČENE CESTE

Jaz, spodaj podpisana cesta Pod gozdom, odločno protestiram proti cestni diskriminaciji, ki jo vodi komunalna uprava na Jesenicah. Medtem ko vse druge ceste lepo urejajo in obnavljajo, se zame noben vrag ne zmeni. Moje zdravstvene stanje je kritično in poleg tega odeto še v skrivnostno egiptovsko temo. V kolikor me bo komunalna uprava še tudi v bodoče na tako nedemokratičen način zastavljala, bom prisiljena zaprositi pri DOZ za predčasno — upokojitev.

Kunigunda:

DIAGNOZA

V mestu. Po začrtanem pasu jo mahnem s pločnika na cesto, kar pridrvi tik mimo mene osebni avto. V trenutku mi strah zleze v kosti. Srce mi začne strašno biti. Zamajejo se mi tla pod nogami. Ko slabost mine, pomislim:

»Jej, jej, kaj je spet z mojimi povišanimi pljuči! Kaj je z mojim nizkim krvnim pritiskom?«

In sklenem iti k zdravniku.

Naslednji dan zjutraj: »Jej, jej, doktor, včeraj bi me skoraj avto povozil. Vso noč se nisem smela obrniti na levo stran...«

In glej: ko mu vse obrazložim, mi reče:

»Na notranji odsek pojdite in prijavite malomarnega šoferja!«

Ker se pa jaz s tem ne dam ugnati dodati še:

»Eh, stari ste! Ko ste bili mladi, takšnih težav prav gotovo niste imeli!«

In mi ne zapíše zdravil.

Zato jo dan pozneje mahnem k drugemu zdravniku. Nič rentgena, nič merjenja pritiska, samo potipa žilo in posluša srce!

»Sibki ste, sibki! Kaj težkega dvigujete?«

»Ne, sem upokojenka.«
Pa mi zapíše Digitalis Valerian Stryhni — kapljice proti srčni napaki.

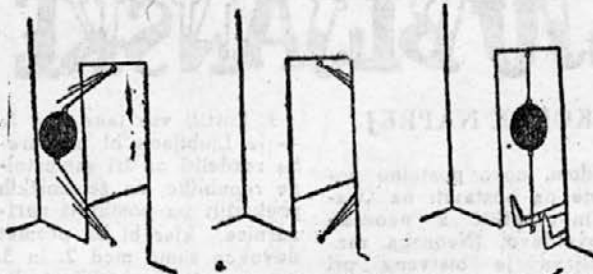
Naredim se, kot da se ni nič zgodilo, se vrnem k prvemu zdravniku in ga vprašam:

»Gospod doktor, ali smem uživati vsaj kapljice proti srčni napaki?«

Zdravnik pa v luft: »Bog ne daj! Samo tega ne! Bog ne daj!«

Pa naj vrag ugane, po čigavem receptu naj zdaj umrem!?

**Danski
karikaturist
Leon
gostuje...**

Avantura z boksarsko trening zogo

Vljudnost

Dim — snubec

»Sumim, da ljubimkaš z mladeničem pod nami!«

»Svaril sem te, Johnson, nikar se ne norčuj iz čarovnika!«

Zgodba brez besed

»Gospodična Zofija, majhno presenečenje imam za vas!«

Reklama za kodre in dež

Strobuljani PEGAZ

DEVIZNE TOŽBE ZALOŽBE

(Spesnil žalostni Prevajalec)

O, da bi vsak poet
bil mrtev
že petdeset let!
Da bi mu vse pravice
zamrle,
da bi se blagajne
naše odprle!
Prekletost!
To je kot zakieto:
oni živijo vsemu navkljub!
(To za založbo je strup!)
Nič ne pomaga!

Toda, za vraga:
umirajte bolj elastično.
pisatelji in poeti!
S smrtjo ne odlašajte
in s tantijemami
nam prizanašajte!
Naše geslo je:
petdeset let mrlič!
(Drugace nas vzame hudič!)
O, bodi vsak poet
mrtev petdeset let!

ADIJO, LJUBICA PREDRAGA!

Adijo, ljubica predraga! pred tabo možnja ni več
Odhajam! Zame si pre- varna!
dragaa! Revije modne, gledališče,
Preveč oblačiš se po modi, to tvoja milost vse obišče.
zato pa, ljuba, zdrava bodi! Za slaščičarne, trgovine.
Teh tvojih muhastih novosti mi je, brez šale, enkrat dosti! A ko mi zmanjka gotovine,
Koncerti, kino in kavarna. Zato pa, ljubica predraga, adijo, zame si predraga!

STAREJSI KRITIK MLAJSEMU

Kar je starejši, ti je »pustoa«, »sivo«,
kar ne razumeš ti ni zanimivo
Mlad si, pa svoje hvališ, to se pravi —
zeleno sili rado k zelenjavi.

OJOJ

VREMENOSLOVSKA

Napoved trdi, da bo sonce veselo
sijalo. — Prijatelj, le vzemi marelo! —
Napoved trdi, da bo spet deževalo.
— Verjemi, ves dan ti bo sonce sijalo! —

**JAKOV CIPCI
ALI DERMELJ**

»To bo boks! Le kdo bo zmagal?
Cipci? Ni mi znan, Dermelj?«
zadnjič vneta je razlagal
športnik, dolg kot kol za hmelj.
Kot teliček sem ga gledal:
»Cuj, Dermelj in — aperkat?
Kdo ti je le to povedal?«
»Kdo? Poglej si tam plakat!«
Zmote vzrok smo brž spoznali:
mož le masten tisk je bral,
sgoraj CIPCI, spodaj ALI...
in koncert je — boks postal!

VSEENO

Pruski kralj Friderik Veliki je imel kočijaža, ki je bil strašno neotesan. Kralj ga je dolgo časa prenašal in mu je bila neotesanost kočijaža še celo v zabavo. Nekoč pa mu je bilo tega le preveč in ga je zaradi nekega izpada dal zapreti v trdnjavo Spandau. Ko je nato na neki inšpekciji trdnjave videl med ostalimi jetniki tudi svojega bivšega kočijaža kako prevaža v samokolnici gnoj, ga je nekoliko škodoželjno vprašal:
»No, kako mu je pa sedaj všeč?«
Kočijaž pa je zvest sebi odgovoril:
»Meni je pač vseeno, ali vozim drek ali pa kralja!«

UMETNOST

Slikar Schwindt se je nekoč pritoževal svojemu slavnemu kolegu Spitzwegu, kako je včasih težko biti umetnik in slikati res dobre slike Spitzweg pa mu je odgovoril:
»Dragi moj, če bi ta stvar bila lahka, bi pač že vsak bedak lahko slikal!«

GLEDATI IN JESTI

Slikar Henry Matisse v svojih mlajših letih ni in ni mogel prodati svojih del. Nekoč ga je obiskal znaneec in vzkliknil pri neki sliki, pred katero je že nad pol ure stal:
»Mojster, krasno sliko ste naslikali. Ne morem se je do sitega nagledati!«
Matisse je precej suho odgovoril:
»Jaz tudi ne — zato bi jo pa rad prodal...!«

Poslikano ZELJE

Mark Twain:
KAZNOVANI TAT

Nekega zimskega večera je podeželski trgovec Green Mountain ravno zapiral svojo trgovino, ko je, stoječ zunaj v snegu, opazil skozi steklo ničvrednega postopača, ki je zagrabil funt masla s police in ga skrnil pod svoj klobuk.

Komaj je bilo dejanje storjeno, že je bilo tudi maščevanje sklenjeno in nekaj minut pozneje si lahko opazil trgovca vsega v ognju, kajti hotel je zavladati svoji želji po šali in poplačati tatu z muko posebne vrste, za katero bi gotovo dobil nagrado inkvizicije.

»No, Set!« je dejal, ko je stopil nazaj v trgovino in zaprl vrata.

Set je z roko na kljuki, s klobukom na glavi in z maslom pod klobukom imel samo eno željo: izginiti čimprej mogoče!

»No, Set, sedi! Menim, da človeku v tako mrzli noči, kot je ta, nekoliko toplote ne more škodovati!«

Set se je obotavljal. Zaradi masla bi najraje izginil, toda skušnjava toplote je žalostno ovirala njegovo odločitev, da bi odšel.

Neodločnost je premagala trgovca, ki je prijel Seta za ramo in ga posadil v kot pri peči, ki je bila tako založena z zaboji in sodi, da sploh ni bilo mogoče priti ven in prav v ta prostor je sedel tudi trgovec.

»Pri moji veri, morava se pogreti!« je dejal možakar, odprl vratca peči in natlačil vanjo polen, kolikor je mogel. »Drugače boš zmrznil, ko prideš na zrak!«

Set je začutil maslo, ki se je oprijemalo njegovih las. Skočil je pokonci in izjavil, da mora iti.

»Ne, dokler se nekoliko ne pogreješ, Set! Moram ti dovedati neko zgodbo!«

In prekanjeni trgovec je zopet potisnil Seta na sedež

»Oh, ko pa je tako vroče tu!« je dejal tat, medtem ko se je trudil, da bi vstal.

»Sedil! Nikar tako ne hiti!«

»Toda jaz moram iti, ker moram dati jesti kravam in nacepiti drvale!«

»Ne smeš se vznemirjati na tak način, Set! Sedi! Krave bodo že same poskrbele zase. Nikar ne skrbi! Zdi se, da si nekoliko nervozen, dečko!« je dejal trgovec in hudobno zamežiknil.

Naslednja stvar sta bila dva kozarca vročega čaja, ki bi v Setovem sedanjem položaju povzročila, da bi se mu naježili lasje, če bi ne bili tako dobro namaščeni in zlepjeni z maslom. Kaplja za kapljo je pričela polzeti izpod njegovega klobuka in Setov robec je bil kmalu ves prepojen z masno tekočino.

Stari šaljivec pa je neprestano govoril, kot da bi se nič ne zgodilo in znova nalagal v peč medtem ko je ubogi Set sedel vzravan, s hrbtom naslonjenim na pulit in s kolent uprtimi v vročo peč pred seboj.

»Nocoj je res mrzlo!« je dejal trgovec. »Ti se pa tako potiš, kakor da bi ti bilo res vroče! Zakaj ne snameš klobuka? Daj, ga bom jaz!«

»Ne!« je zaklical Set. »Ne, iti moram! Pustite me! Ni mi dobro. Pustite me!«

Masten potok mu je tekel po obrazu in vratu in se vpiljal v njegovo obleko ter curčil nizdol po telesu do čevljev, da se je dobesedno kopal v masti.

»Dobro, torej lahko noč, Set, če hočeš na vsak način oditi! Sala, ki sem si jo privoščil, je vredna devet penijev, tako da te ne bom terjal za funt masla, ki ga imaš pod klobukom!« je zaklical za njim trgovec, ko je Set planil skozi vrata

NAPAČEN NASLOV

Dva abstinenta sta prišla vsa žejna v kmečko gostilno. Pri natakarku zahtevata dva kozarca mleka. Natakark ju pogleda postrani:

»Veste kaj, mleka nima mo — toda mogoče bi lahko gospodoma postregel s kakšno slikanco!«

TRAMVAJSKA

Prav v najnaujšem drenju je stopila v tramvaj preleška mamka. Sedla je prav tesno na klop in ko je prišel sprevodnik, je začela iskati denar. Denar bi morala imeti nekje v enem žepu, toda kaj, ko je bilo žepov več in vsi so bili zapeti z gumbi, da se kaj iz njih ne izgubi. Iskala je in iskala, pa zaman. Tedaj je dejal mlajši možak, ki je sedel poleg nje:

»Kar pustite, mamka, bom že jaz plačal za vas!«

»Ka te vi meni plačevali!« se je razhudila mamka. »Mam jes tudi penes seboj!«

In je iskala ter odpirala in zapirala svoje žepu naprej.

Možak pa je rekel čisto mirno: »Ze lahko, da imate denar s seboj, samo medtem, ko ste ga iskali, ste mi že trikrat odpel! naramnice!«

TAKŠNI S O...

— In tu si pogledite, draga moja, moža, ki se že dvajset let pritožuje, da mu slabo kuham...

— Zakaj pa pravzaprav ne poskušaš odviti zamaška na pravo stran...?

NI UTEGNIL

Komik Groucho Marx je bil nekaj časa tudi književni kritik. Takrat je venomer tožil:

»S pisanjem kritik imam toliko dela, da sploh ne utegnem brati knjig!«

CEMU?

Stari Ali Ibn Soliman (naj ga spremlja Alahov blagoslov!) je jahal že dva dni ob moji strani, ne da bi me bil vprašal, kdo sem in kaj sem. Tretjega dne zvečer, ko smo se odpravljali k počitku, pa je dejal:

»Je tvoja domovina daleč od tod?«

»Dale.«

»Imate tam konje?«

»Daj.«

»In hrano za ljudi in živali?«

»Tudi!«

»In vode za napajanje?«

»Prav tako!«

Nato je spregovoril tiše,

da bi ga mlajši ne čuli:

»In je dovolj ženski?«

»Dovolj — več ko preveč!«

»Hm, dragi, moj, povej mi vendar, čemu si zapustil to blaženo deželo?«

POLIGLOT

Milanček se uči francoščine in vpraša očeta:

— Očka, ali se reče pravilno »la coeur« ali »le coeur?«

— Niti eno niti drugo, temveč »likeure!«

DUH

ki smrdi po gnilem

ČUDNO

— Kako je to — Pavle — kadarkoli si pred sodiščem, vedno te obsodijo!

— Kaj ne bil Saj to ni »fair« igra: Nekaj sto paragrafov proti meni samemu!

IZKUŠNJE

»Poglejte, to svetilko je napravil moj mož sam in ga je stala samo dva tisoč dinarjev, v trgovini pa stane tako vsaj tisoč dinarjev!«

Zena: »Ne smete ... zameriti, moj mož tako pogosto hodi zadnje čase k zdravniku, da ko ga kdo vpraša, kako mu gre, začne takoj slaviti suknič in kazati jezik.«

Mariborske

KRIMINALNO POROČILO IZ PTUJA

VLOM SREDI PTUJA — DRŽITE TATU — NEUSLIŠANI KLICI V TEMI — HRABRE ŽENSKÉ NA STRAZI — ČUVARJI REDA PRIDEJO NA POZORISCE

Zgodilo se je petdeset korakov od postaje LM, v petek, ob uri duhov. Kvedrov trg je zagrnen v vseobčo temo, ker že lep čas cestna luč sredi trga štrajka in ne sveti več. V kavarni »Evropa« igra harmonika in sliši se presunljivo »lepo« petje. Ura v cerkvenem stolpu bije. Nikjer žive duše. Celo cestni pometači, ki prašajo čez polnoč, so zginiti. Nenadoma tresk in zvenket stekla. Hip za tem se zasliši urni beg krivca kar čez Kvedrov trg mimo postaje LM. Nato se zasliši globok, gromoglasni moški glas: »Držite tatu! Milica! Držite ga!« Potem vse tiho. Samo v »Evropi« hrešči harmonika. Hrabre ženske so se oglasile kmalu nato. Klicale so: »Milica! Halo, milica! Tu so vlomili!« Nobenega odziva. Potlej so se po ženski navadi malo pogovarjale in stražile vlomljeno izložbo, da bi kak nepoštenjak ne nadaljeval započetega dela. Čez čas so se zopet spomnile in začele klicati na pomoč. Klici so zamirali v vseobčt temi. V »Evropi« pojejo. Ženski se pogovarjata in stojita na straži kot veren dokaz hrabrosti in zavesti svojega spola.

Čuvarji reda so prispeli v doglednem času. (Dolga je pot petdeset korakov!) Še pred jutrom je bila vlomljena izložba zastražena in hrabri ženski sta bili zamenjani. Drugi dan opoldne so vse preiskali in vzeli prstne odtise. Meščani so prepričani, da bodo predrznega vlomilca v doglednem času tudi prijeli. Dokler pa je še na svobodi, bi bilo dobro, da podjetja, ki nimajo zavarovanih izložb, ustanovijo samozadržane straže, ki bodo čuvala ptujske trgovine pred vloomi.

POPRAVEK. — Resnici na ljubo moram popraviti svoje izjave o možu, ki popravlja in čisti klavirje. Ni zahteval 1200 dinarjev za uglasitev in čiščenje klavirja, temveč samo 1040, kar mu je stranka izplačala brez ugovora. Tudi ni res, da možakar ne zna uglasti klavirja, ker dobro pozna note in jih nosi povsod s seboj. Mimogrede omenjam, da se tožbe proti moji pokojni malenkosti vlagajo na naslov: Nebeško sodišče, referentu za zemeljska pravna vprašanja — via »Toti lista«.

Martin Vohljač

— Na servaskšeft, zaj sem pa bla lbahaupt sploh že ganc ziher, da ste hin, lipste frau Muršec, ko se že tak dolgo nisma nič pegniale.

— Otumajnegite, frau Kliček, tes san jo se! Jeca, ko že tak dolgo rajn nič ni blo več od najl dve noter v cajtungah nadrukano, hobi šo kert lude okol ercelat, da so cajtungam lbahaupt sploh unterzogali od nas šrajbat zavolotega volo, bajl ma san preveč popelariš.

— Obagens, obagens — popelariš — bo den! Mir san farfolkt! Glih zadnokrat, ko sem se unterholtala form burgkino mit ta frau Zemlpresi, pa najl je zo ana tak anšnaucal, majnazöl, če nenavemo sloveniš govorit. »Culdign, hobi ksokt, to vas an šmorn an gre, frštengans, se trotl se elendiga, hobi ganc šen ksokt, mir cva zavizo nucama lauta sloveniš ausdruke, da se rajn nič ne morete pošvarat, se tep, se, hobi ksokt, te hota misn zofort svoje lape cuholtat.

— Jo, jo, šreklih san te lajt — ganc brez vsakšnih manir! Oba — bos hobi šo zogn vuln — jo — homs ksegn, v burgkino, tisti fölm »Imerze«? Jo tes voar šen! Oduhajliga papnštil, hobi gvant!

— Saj se ne reče »Imerze« — shoast jo »Inenze«!

— Obana — čisto genau vem, da je blo aufšrajbano »Imerze«!

— Izlonet voar! »Inenze« je blo, bons niks togegn hom!

— Azo, kak že morte tak tepat taher kvasin, pa še meni, ko sem iz ene hoh-

Skedenjski Just:

PROSTOVOLJCI (Iz Trsta)

Prejšnji teden sem koloval po tržaški okolici. Pri begunskem taborišču so silila vame razna begunska dekleta — še skoraj otroci — in pripovedovala, da imajo »knjižice« in da je uprava taborišča sklenila, da za drugo delo ne pridejo v poštev, ker je že tako dovolj brezposelnih. Vprašal sem jih, če v taborišču nimajo vsega na pretek, saj so verjetno zaradi tega bežale. Pojasnile so mi, da so v taborišču preveliki administrativni stroški, kajti uprava prejema na osebo dnevno dva in pol dolarja, porabi pa le enega. Sicer je ves personal dobro plačan, le reprezentančnega fonda je premalo, zato ga begunci »prostovoljno« izpopolnjujejo, kajti sicer ne bi mogli prirediti orgij (ki se jih razen vodstva taborišča udeležujejo tudi neki tuji oficirji), na katerih bi gola dekleta po orisilnem plesu premlatili in nagnali

gebüdetn familie — moj švoger het bajnah pred vojsko na gimnaziji matura kmoht! Mir san net glajh zo — frštengans! Mir san pezere lajt! Zato je tudi blo rihtik »Imerze«! Zo a vundašena fölm, jojojo! Na

— I hob gvant vira regenširm!

— I hob a plert, vira narise! A pisl pikkenzariš je ži bil, totl fölm, zunst oba...

— Azo mir hot najtabol gfoln tisti no, kerl je mel tako lepo pezicungo, pa šnapsfabriko. Tes luda fon da babn je že genau vedla, zakaj ni hotla met oniga drugega, cegajnarja, der

bos niks kopt hot, ko v vsakem štoti drugo lajdro, fujtajksll!

— Jojojo! zümpatiš je že bil, oba pisl tepat tudi! Kaj te gre trotl norl ženit ane zolhene, kera je mela tehtmehtl z ovim drugim...

— Obana, tes farštengans jo net — to je pač holt dl libe in tota spravi olahand tepates cam. Dragač pa fölma ne bi blo, se, gons se plede!

— Ah jo! Ko pa so bli lauta zo fajle lajt, v totem fölm! Zolhene gipst jo nima mer! Samo aljnik od lubezni so se meni — pa rajn goar niks od gnarjov, al pa od žretja, vi unzar-an...

— ... al pa fon da oar-bajt! Jojojo, zolhene fölme se meni amajstn dopadejol Azo i hob gvant noter v kinl, vira tepate, majnazöl!

— Jo, i a, i a, majne libel!

JUNI 1953

»Sladole! Sladole!»

Rusi Bepo:

USPELO ZBOROVANJE

(Iz Gorice)

Sicer poročam nekoliko pozno, toda zadeva je še aktualna. — Goriški informbirojevci so zabeležili krasne voline uspehe. Najbolj so zadovoljni z velezbiorovanjem v Standrežu. Vseh osem zvočnikov, namenjenih na odprtem prostoru, ki bi lahko sprejeli nad tisoč ljudi, je odlično funkcioniralo. Tudi obisk je bil — kot pravijo — dober. Pet solataric, ki so čakale, kdaj se bodo lahko zavrtle po taktu valčka ali polke, je bilo sicer precej razočaranih, zato pa je vseh sedem prisotnih mož tembolj napeto poslušalo govornika. Le ta je bil tako navdušen, da je po zaključku dal še za dva litra vina, ker namreč ni vedel, da je pri vsej sedmorigi poslušalcev šlo za agente goriške kvesture

Nanda Buia:

KULTURNE POTREBE (Iz Celovca)

Nedavno tega sem srečal Kozamurnika Murija, ki je vlekel pletenko vina v svoj brolg v Mohorjevi hiši. Pravi, da po krémah ne upa več piti, ker ga sicer ožigosajo agenti »Totega lista«, ki jih je po njegovem mnenju poln Celovec. Na vprašanje, če bo kaj praznoval ali imel spet kakšne emigrantske goste, mi je pojasnil, da se ga mora od jeze nalokati. Jezl se namreč zaradi tega, ker Herr Steinacher noče ničesar slišati o obljubljeni denarni podpori krščansko-emigrantski stranki. — V strahu, da ga ne bi videl kak »agent Totega«, se je poslovil s pripombo, da laže kaj spesni, kadar je v višjih sferah, in da mora napisati poročilo za svojega prijatelja Kreka v ZDA, če hoče, da mu bo priletel v žep kak dolarček, nabran med ameriškimi Slovenci za kulturne potrebe Koroških Slovencev.

PEPA PIŠE JUCI

Draga Juca! Ko sem bila v Maliji, kjer imajo na šolskem poslopju še vedno izbošen fašistični grb, mi je tovariš nadučitelj dejal, naj se zaradi tega nikar preveč ne razburjam, ker ga bodo do leta 1999 s pomočjo domačih in tujih strokovnjakov prav gotovo odstranili. Od tam sem šla v Ležeče pri Divači pozdravit Rezik in Tončko, ki ju bo baje papež zaradi njune verske vneme že letos proglasil za svetnici. V Raketu mi je zelo ugajala »ljudska« veseliga »Mickl je treba moža« s podnaslovom »Mladini pa več okusa pri izbiri iger«. Potem, ko sem se vrnila s svojega potovanja, sem jo mahnila na večerjo v Mestno restavracijo v Solkanu. Pa ni bilo nič z večerjo, kajti na vratih je bilo nalepljeno opozorilo: »Zaradi interne zabave ščurkov in drugih krilatih ter štirinožnih abonentov — danes zaprto«. Dober tek! Tvoja Pepa

CELJSKI CEFIZELJ

Ko sem zadnjič brskal po zborniku kulturnih in prirodnih znamenitosti našega mesta, ki ga je izdalo Turistično društvo, sem se močno začudil, da niso v zborniku niti z eno samo besedico omenjeni tisti prekrasni in mogočni slapovi v Stanetovi ulici. Izvirajo v preluknjanih žlebovih na strehah in presegajo po lepoti vse podobne slapove v sosednjih ulicah.

Tudi nisem še v nobeni tehnični reviji zasledil poročila o prometni novosti, ki so jo uvedli v avtobusu, ki obratuje na progi Celje-Laško. Potniki, ki potujejo z njim, imajo ob slabem vremenu stalno na razpolago tekočo vodo, ki pronica skozi rešetasto streho in ustvarja na sedežih prava pravcata jezera. Z novo pridobitvijo so baje vsi potniki zelo zadovoljni, pritožujejo se le zaradi tega, ker avtobus ni opremljen z — resničnimi pasovi.

Ker smo že ravno pri avtobusnem prometu, obveščam v zvez s tem vse celjske ljubitelje športa, da si lahko brezplačno ogleda velika in zanimiva tekmovalnja v boks, rokoborbi in jiu-jitsu — in sicer vsak dan pred odhodom avtobusa, ki pelje v Store. Starejšim in slabotnejšim osebam pa ogleda te kulturne zanimivosti ne priporočam. Cefizelj I. r.

ŠTIRJE V ZRAKU DRŽI PETEGA!

MI, KRALJ PLEMENA ČEV-ČEV-LJEV RAZPISUJEMO NATEČAJ KDOR NAPRAVI PRINCESKINO POLT SPET MEHKO IN VOLJNO TER JI VRNE BARVO, DOBI POLOVICO KRALJSTVA IN PRINCESKO ZA ŽENO

EDINI PREDVALEC KI NE VE, ZAKAJ GRE

SIJAJNO, SPET NATEČAJ V TOTEM LISTU GA ŽE ITAK NI BILO DOLGO.

TAKOJ SE GREM LOČIT OD SVOJE ŽENE

VAŠA SVETLOST, BUICK 1953 NA VIDIKU

DVOR

KRALJEVI BRIVEC, DRŽAVNI TAJNIK IN SVETOVNOZNANI LJUBITELJ DOBRE KAPLJICE

HALO, MISTER, JAZ SEM FAX. PRISEL SEM OZDRAVIT KOŽO VAŠE PRINCESE! CESTE, PA IMATE NAJ-SLABŠE NA SVETU!

ME VEŠELI! SAMO-ČE IMATE KAJ ALKOHOLA, VAM GA MORAM TAKOJ ZACARJATI!

OČITNO SE MI FAX NI BIL NIKOLI V JUGOSLAVIJI

TI, TA FAX PRINCESKI ČISTO NIČ NE POMAGA. VEDNO SLABŠE JI JE. DAJ GA DIPLOMATSKO ODSLOVI!

ZLATOROGOVA BRIVSKA KREMA

DIPLOMATSKO SLOVO

KAKO BOŠ TI ZDRAVIL KOŽO, KO ŠE IMAS SAM TAKO SLABO OHRANJENE ČEVLJE!

JAZ SEM FIX, ČUDODELEC. OZDRAVIM VAM HČER KOT BI MIGNIL!

STARI UPA: REKLAMA, POLOVICA USPEHA

WHITE SPIRIT

NASLEDNJEGA DNE

KOT KAŽE, KRALJ NE POZNA PREGOVORA O REKLAMI!

MARŠ, STARI, PESEK POD NOGE! MAR SE KOŽA ZDRAVI S KAKRŠNIM KOLI ZMAZKOM?!!

NAJNOVEJŠI (MONTGOMERI) KROJ

SI SLEŠAL, MUKI DA ŠE DAJ ZDRAVI MAŠO PRINCESKO DOKTOR FEX?

ME NE BRIGA! GLAVNO, DA NAS MAČKE PUSTINO PRI MIRU!

KOT BOMO TAKOJ VIDELI, VARLJIVO UPANJE

(EZ NEKA) ONI NA KRALJEVSKI STREHI

NIMA NOBENE ZVEZE Z ENAKOMENOVANO ORGANIZACIJO

PRITOŽIL SE BOM NA DISCIPLINSKO SODIŠČE NZS!

MAU MAU

ŠKODO, KI JO JE KRALJEVSKA NOGA POVZROČILA, UPRAVA NEPREMIČNIN NE BO PLAČALA

JAZ SEM FUX. OZDRAVIL BOM VAŠO PRINCESO!

DOBRO! VHOD OKOLI VOGALA, IZHOD SKOZI STREHO.

VSAKA SLIČNOST S KIOSKI JU-GOREKLAMA V LJUBLJANI JE ZGOLJ SLUČAJNA

PO POLOVICO KRALJSTVA SE IZPLAČA PRITI TUDI S HELIKOPTERJEM

FUX SE JE Z NAGLICO CEN V TRGOVINAH DVIGNIL DO HELIKOPTERJA

K SREČI JE FUX PARKIRAL HELIKOPTER TIK NAD DVOROM

REŠENI SMO, KRALJ! SPOROČILI SO MI, DA PRIHAJA ČUDODELNİK IZ ZEMLJE ZLATOROGIJE, ZNAN ŠE IZ PRED VOJNE. TA BO NAPRAVIL PRINCESKINO KOŽO MEHKO, VOLJNO IN TRPEŽNO, IMENUJE SE PA... VRAG, PA SEM POZABIL!

POZABIL! PA RAZPIŠI SE EN NATEČAJ!

REZERVOAR ZA BOLZE

Dragi bralci! Niti FAX, niti FIX, niti FEX, niti FUX niso imeli pravega sredstva za princeskino kožo. Pravega pa je nesrečni kraljevi brivec pozabil — pomagajte mu!

Za tiste, ki bodo uganili ime čudodelnika, so pripravljene pri nas lepe nagrade:

- I. nagrada 3000 dinarjev,
- II. nagrada 2000 dinarjev,
- III. nagrada 1000 dinarjev,

in še dvajset praktičnih daril!

Odgovor bo pa vsak dober, da ga le tale psiček na repu prinese.

Odgovore pošljite najkasneje do 21. junija 1953 na naslov: »Toti list«, Maribor, Kopaljska ul. 2, poštni predal 52.

ŠPORTNIK KLJUŠE

IZ TIJEGA IN DOMAČEGA LOGA

NOGOMET IN FEVDALIZEM

Prav so imeli tisti, ki so že od vsega početka pravili, da je za nogometaše nagrada 20.000 dinarjev mesečno preniška. Naša reprezentanca se je komaj rešila poraza, proti Turkom, pokazala pa je — po poročilih časopisov — pravo ekshibicijo nogometa. To pomeni, da nagrade zadostujejo le za ekshibicijo, za dosego golov pa bi bilo treba plačati še poseben dodatek. To bo treba storiti čim prej, ker igra naša reprezentanca povprečno vsakih štirinajst dni meddržavno tekmo. Se sreča, da ne živimo več v fevdalizmu, ko je bilo samo v Nemčiji par sto držav, ker bi sicer naša reprezentanca morala igrati po več tekem na dan.

NERENTABILNOST IN ŠPORT

Sprinterje za lahkoatlete ni mogoče dobiti niti v Novem Sadu niti v Beogradu niti v Zagrebu niti kje drugje. Pravijo, da so nerentabilne. Po mnenju tovarna za športne rekvizite je ta pojav sam po sebi razumljiv, ker zakon vrednosti ne trpi šprinterice. Dobro bi bilo, če bi za vodilno osebo teh tovarn odprli tečaj, na katerem bi predaval en gospodarstvenik in en človek, ki mu je do razvoja lahke atletike v naši državi. Če bodo tečajniki dobro napredovali, bo zadostoval morda samo eden dveh predavateljev.

V ZNAMENJU PLJUNKA

Nogomet se razvija pri nas v športno panogo višje vrste. Nogometaši se bodo namreč morali vaditi ne le v nogometu, temveč tudi v boksu in rokoborbi. To je pokazala zadnja tekma med Odredom in Tekstilcem v Varaždinu, ko so se morali igralci Odreda po končani tekmi še boriti s pestmi proti občinstvu, ki je zamenjalo nogomet z boksarskim nastopom.

Interesantno posebnost so pri nogometu uvedli še igralci Metalca v tekmi z Železničarjem v Ljubljani — in sicer zmerjanje sodnika z zaključnim pljункom. Tem igralcem bi bilo treba dati priliko za nadaljnji razvoj. To pa na način, da bi se jih za par let suspendiralo in bi lahko tako trenirali pljuvanje na daljše razdalje, to je s tribune na igrišče.

Faruk trenira

«Veste, odkar je izvedel za plače nogometašev, mu res ni preostalo nič drugega kot začeti s trenin-gom.»

90 = 89?

V šoli smo se učili, da je število 90 za eno večje od števila 89. Branikovi nogometaši so na to pozabili in pri tem tudi pozabili na Rupnika, ki jim je v zadnji minuti pokazal, da je ena minuta tudi časovno razdobje.

V šoli smo se tudi učili, da je število 14 za eno večje od števila 13. Nogometaši mariborskega Železničarja so na to pozabili in pri tem pozabili tudi na Muro, ki jim je v zadnji, štirinajsti tekmi pobrala obe točki in s tem prvo mesto v vzhodni skupini Slovenije.

Eni in drugi najbrž niso bili pazljivi takrat v šoli, ko so se učili matematike. Sedaj pa vedo, da je matematika, kakor tudi pazljivost v šoli in v športu — potrebna.

OPTIMIST

Valentin je postal že skoraj popolnoma plešast. Nekaj zaradi skrbi, nekaj pa zaradi let. Nekoč je prišel novemu frizerju v roke. Ta si je ogledoval njegovo plešo, nato pa mu začel prigovarjati, naj kupi novi preparat za rast — garantirano, da bo v najkrajšem času zopet dobil lase.

Valentin je poslušal in se pustil prepričevati. Frizer je govoril in govoril, dokler ga le ni končno prepričal. Ko je plačeval, mu je frizer prodal tudi tri tube čudodelnega zdravila za plešo. Tedaj pa je videl Valentin še železne škarje za kodranje las in je dejal:

«Cujte, če sem že rekel A, moram reči tudi B. Prodajte mi še kar te škarje za kodranje las...»

RAZOČARANI KIBIC

(Po Prašernu)

Sem dolgo za svoj klub se bal, zanj »drukale«, na ves glas kričal, vse živce zanj sem že razdal, a razočaran sem ostal.

Predolgo zanj sem trepetal, slovo sem »drukanju« zdaj dal. Za tako moštvo »pocarsko«, naj drugi norei »drukaajo«!

AKCIJA — REAKCIJA

MAJOLKA, KAJ SI STRILA...

GA NI ZRAVEN

Pepe, Polde in Tone so ga naložili, da je bilo grdo. Seveda niso našli domov. Zato so sklenili vprašati miličnika, kje je njihova ulica. Miličnik jih je po vrsti pogledal, potem pa vprašal:

«Kateri pa je med vami sploh najbolj trezen?»

«Hik, gospod miličnik, tega pa — hik — sploh ni zraven...»

DVOMI OKROG POLNOCI

— Zdaj pa res ne vem — ali mi je žena naročila, naj spijem dva četrta in pridem ob desetih domov, ali pa naj spijem deset četrta in pridem ob dveh domov?!

NEMOGOČE!

— Včeraj si zopet prišel popolnoma pijan domov!

— Nemogoče! Kako pa prideš na kaj takega?

— Ko si se slekel, si kar z enim skokom skočil v posteljo.

— Pa to vendar še ni dokaz, da sem bil pijan!

— Kako pa — če tam, kamor si skočil, sploh ni bilo postelje!

OBREKOVANJE

— Ali je res, da so te včeraj vrgli iz kavarne?

— Kje neki — samo podlo obrekovanje. Prvič me sploh ni bilo v kavarni, drugič je začel oni drugi, in tretjič — saj sem že tako sam hotel iti!

GENIALNOST

Ko je izvedel Robert Bendiner, da so Rusi že pred leti iznašli tudi televizijo, je dejal:

«Kar je res, je res, bilo je to veliko dejanje, a da so Rusi znali ta svoj izum toliko časa obdržati v tajnosti, to pa meji že kar na genialnost!»

NI GOTOVO

— Tovariš šef, oprostite... mislim zdi se mi... morda — nekdo vas zahteva k telefonu!

— Kako to zdi se mi... mislim morda? Kako pa je dejal?

— Neki ženski glas je zavpil v telefon: »Ti stari bedak, ali si ti tam?« — pa nisem bil čisto prepričan...!

SVEŽA ROBA

— Tate jedilnik ste imeli že predvčerajšnjim!

— Oh, dovolite — takoj bom spremenil datum.

PRLEK

IN SLOVENŠČINA

Hanzl je postal profesor in se je pisal Janez. Končno je bil prestavljen v Ljubljano in da bi se mu njegovo prišlo poreklo takoj ne videlo, je strogo pazil na pravilno slovensko izgovarjavo tako pri sebi kot pri svojih otrocih. Nekoč pa sta sešla s sinčkom Jankom kopat na »Spico«. Med kopanjem je oče vprašal sina:

«Janko, ali si si že zmočil glavo?»

Sinko Janko ne da nobenega odgovora. Oče ga vpraša še enkrat:

«Janko, ali si si že zmočil glavo?»

Zopet brez odgovora. Tedaj pa je bilo očetu dovolj tina i knjižne slovenščine:

«Frdacani šmrklavec, ka si ži vtekno tisto svojo vüšivo črepljo pod vodó?»

Sele tedaj je sinko reagiral:

«Ka pa te, oča, že dugo tega, dugo!»